

NAGY LAJOS

Papíros

LouiSe
2007-2008

A borítón, a hátoldalon és a kötetben
Simon M. Veronika és Vári Juliánna
festményei és grafikái láthatók.

Ajánlom ezt a könyvet minden embernek, akit
tisztetek, minden barátomnak és szeretteimnek, de
elsősorban gyermekeimnek, akiknek egy formalinba
mártott kisállatként teszem el ezt a két évet ebben a
Papírosban. Lesz belőle annyi, hogy megmaradjon.

ELSŐ KIADÁS

Budakeszi, 2008. október 9

Nyakamon a tavasz lehelete
Megérint, barátok vagyunk vele
Barátok régóta - a vérembe festi
Vörössel, vörösen csapdába ejti

www.louise.hu

Tartalom

Előszó	1	Apró lyukba	43
Álmos	5	Egy bogárka élete	44
Szoborból	7	Napjára	45
Párduka	8	Ez nem lesz Petőfi!	47
Nincs harcom	9	Árnyék	50
Hét évemből	10	Ahol az árja ellen	51
A Trianon-hon	11	Csakúgy, a demagóg	52
Magamra húztam	12	Rezgő levegő	53
Időmet pénzre	13	Egypercesvers	53
Fogtündér	15	Pocakból	54
Születésnapodra	17	Fallány	54
A legbátrabb nyelv	19	Csíkok és birkák	55
Ennyi	20	Kordonos játékra	56
Egyenlősdí	21	Január után	57
Nevetve szédül	23	Elbújtam	58
Korától ítélve	24	Felhő kontúr	58
Olcsó	25	Szénpor	59
A valóság vevőjén	26	A dalnak	59
Múltat vetélt	27	Cilinder	60
Salak	29	Miből faragjak rímet?	61
Tízmillió földesúr	30	Fába vagy fénybe	62
Kellett, így	31	Ózet	63
Arcok	32	Csobbanna	64
Bohóc a falnak	33	Fehér habról	64
Bolondok aranya	34	Vadászat után	64
A lélek szőnyege	35	Viharkabát szeretője	65
Adom	36	Hol lakott	66
Cicád	36	Szi-várvány	67
Konyítok	37	Téltavas	67
Óriás mágnes	39	Hátlátásra	68
Csókcsík	40	Az esti	68
Fejet le	40	Párizs mellett	69
Mérj kéjt!	40	Harminchét	70
Szomjas	41	Utószó	71
Hova lett?	42		
Kell a Hős!	43		

Előszó

„Vannak emberek, akiket az Úr Isten azzal vert vagy áldott meg, hogy többet és mélyebben és egészebben érezzenek, mint más emberfia. Az ilyen embernek a lelke olyan, mint a földrengésjelzőnek a tűje. Ez a lélek aztán megérez és átvesz minden kis rezdülést a környezetéből”...

Ilyen emberek a költők és ilyen ember Nagy Lajos is, e kötetben jól látható az a képesség, amire Sík Sándor a bevezető idézetben gondol!

Kedves olvasó! Ha e kötetet kezébe veszi, bizonyára megérzi az inspirációt arra, hogy belenézzen abba a világba, amiből, amiben az élet van. Ahogy az zajlik! Néha vidáman, néha szomorúan, néha könnyen, de van bizony, mikor nehezen éljük meg az életünket.

Mivel nagyon széles réteget szólít meg a szerző, én inkább más gondolatok jegyében osztottam fel a kötetet.

- Néhány vers gyerekvers...

„Jön az álom, Húz a mélybe
Várom, várom Fogtündérke,
Ne felejts el, Kicsi vagyok;
Csak hat éves Rád gondolk!”

- A plázacikák világa...

„Tessék, adom. Kelyhén karom
Karján kehely, Száján hever
Fodra lendül Táncra perdül”

- A gyermeki álomvilág vágya...

„Visszabújnék, álom honom
Erdeiben kóborolni
Fái mögül őzet lesni
Bokrairól szedret szedni
Letört ágra csendben lépni
Roppanástól velük félni”

- Sok versben kortükröt mutat fel nekünk, hátha valaki magára ismer...

„Ha magyarból a nyelvbe bújva
Országhatárt kóbor módra
Rajzolgatni szoktak hozzá
Nemzet-örként szólnék, tudd hát
Nyelvem most még érték, tudják
Vannak akik értik, mondják
Vannak akik hallni merik
Érte őket arcul verik”

- és a nagy-nagy magyar fájdalom hangjával...

„A Trianon-hon, a hámozott alma”

- íme a helyzet értékelése:

„Tízmillió földesúr, és egy parasztunk
sincsen!”

- és a konklúzió:

„Ritkán lesz új híd vagy tudásból
Építő épület méreateszlop,
Tanulj, mert bután a szolgaság lép oda,,

- Filozofikus gondolatok is megjelennek a sorok között:

„Nem tanulok, tanítok
Nem tudok, konyítok”

- a láthatatlanság örök vágya:

„Elbújtam, viszlát!
A világ már nem lát,
Nem nézhet rám többet
Csordítson rám könnyet”

- de, ha már látnak, akkor:

„Tanulni kéne és játékon
Felnőni végre, a balsorsnak
Vége - legyen most”

- mivel

„Véges árum ez az idő
Napról napra fogy és kinő”

- és egy gondolat füzér:

„Nem akarok egyenlő lenni veled,”

- de

„... szívesen lennék én barát veled
Te majdani szívsebész cigánygyerek!”

- néhány versben rálelhetünk a szerző ars poeticájára:

„Ez nem lesz Petőfi!
Ez az én napom Kedves!”

- több versben leltárt készít:

„Van házam, van bárcám
Van kincsem, van párnám
Van ágyam és vágyam
Meg gyermekem, vártam!”

- és az öröm, ami egy költő legnagyobb öröme, készül az új kötet:

„Csíkosra csókolt a lapom a könyvben
Betűim ólomban vonultak, rendben
Lapjai illatán porával szállhat
Örültem nekik, mert baráttá váltam”

A kötetben nemcsak a bánat, de a vidámság, az életöröm is jelen van.
Kívánom mindenkinek azt, hogy merüljön el, de nem gondtalanul a
gondolatok világában és formálja képpé, esetleg cselekvéssé azokat!

Simon M. Veronika
Munkácsy-érmes festőművész

Álmos

Az internet korában
Kelhetnénk korábban
Járhatnánk harmaton
Meztelen talpakon
Ujj között fűszállal
Rémült kis bogárral
Csöngetne az Élet!

Itthon vagy? Kérlek,

Nézz ki a kulcslyukon
Én vagyok, nem hagyom
Magára az álmost
Ilyenkor, - namármost'
Szóba elegyednék,
Veled is, bemennék
Kínálnál helyyel is,
Ki tudja, benned is
Pendíthet egy hangot
A húrjára akasztott

Érzelmektől mentes
Hangszer-testű jellem
Hogy bújáról mesélve
A Példákra vetítve
Tanítani tudna,
Nem nagyon, de hogyha

Apró Valóságot a hajhálódiba fogva
Éreznéd az ízét, illatát, mert így szép
Fickándoató teste az élet-vízbe vetve
Mint halacska a tóban,
Fogolyként - de jól van

Szoborból

Kiraktam kőből, ő lett a szobrom
Mostantól faragom képemre, meg osztom
Lapjait sorjában, emelje a tétet
Bízzon a szerencse benne majd, képet
Festhetnek róla is a nagyhírű festők
Állni fog modellként, rezzenni nem, sőt
Jegesen, hidegen, szúró szemmel nézve
Áthatol az ecseten, szoborról egy képre
Fekszik át, simogat lószőrrel a piktor
Tűri és bírja majd, bódítja a friss bor
Illata a szédülést egy irreális képre
Színtelen négyzetek foglalják be végre

Mozaik élékkel a színek árnya tölti
Nem az élénk oldal, a hátsó fele közli;
Itt a vége pajtás, fekve kéne lenned
Ne mozogj, mert zavar, színem forog benned
Kontúrod a képpel ellentétes világ
Elmosódó, fókuszatlan arcéleden kilát
De lassan, ha győzőm majd, tisztítok a képen
Én vagyok a beteg tested, te leszel a vérem
A véremben a vörös festék, a festékben a
pigment
Az örökítő anyag mellé odateszek mindent
Megszületsz, de fájni fog, akarod majd vissza
Nem forog, nem lehet már, elkészült és tiszta

Párduka

Gyöngyöt hörpölő fényes
Érdes pólusba gödröt véső
Vonalon biztat szemével
Kedvesen, csillogó szemmel néző

Árazott Életke kelhet ki félve

Itt Ő fog majd Nőni, ő lesz az édes
Cukorba mártható fekete kéjnő
Hosszan karmoló körmös kezével
Tapinthat majd körül, ha egyszer felnő

Egy elázott Párduka került ki élve

Abból a ketrecből, amiben kevesen
Fetrengnek boldogan, alomban vegyesen
Színesen, ívesen, melegben bújva
Anyjukba ételért arcukat fúrva
Védetten, boldogan, hangot dorombolva

Nincs harcom

Így, a vihar előtt
Ahogy a csönd a melegbe dőlt
Vékony cérna, te vastag levegő
Fűtsd a szenderedőt

Majd, a vihar után
Ha felkel, nedves haja csupán
Csak a csöppek hűvös alakja szán
Rá percet nap nap után

És lesz majd hangja
Meg szoknyán fodra és pördül jobbra
Mosolyra fogja, arcán a gondja
De kacagva mondja;

Nem hallom, nem látom
Nem érzem, nem bánom
Nincs szívem, nincs arcom
Nincs hazám, nincs harcom
Van házam, van bárcám
Van kincsem, van párnám
Van ágyam és vágyam
Meg gyermekem, vártam!

Hét évemből

Hét évemből egy kert kitelne!
Virágaimba életet lehelne
Apró szirmait hozná a tavasznak
Hetedlen, hozzám is szépséget adnak

Növök majd tovább is, nagy leszek meglásd!
Nagyobb mint Te, mint Mama, csak egymást
Tartsuk a karunkban, ölelő szókkal
Boldogítalak majd, születésnapommal

Ha megnövök egyszer, szép leszek
Ha szép leszek, jobban féltenek
Ha féltenek, akkor nem növök!
Gyerekként jobbnak készülök...

Valami kedves, kortalan
Kicsi és repdes, hangtalan
Szárnyán a napsugár
Halk szava szűrve vár
Értetni akarja ezt is
Mondanám neki, ha tetszik
Majd mesélhet róla, de akkor
Más lesz az év is, meg más lesz a nagykor...

A Trianon-hon

A Trianon-hon, a hámozott alma
Rozsdás élű bicska,
Meg győztesek hatalma...

Kezükben a penge
Almahéjra fenve
Arcukon az ármány,
És minden nagy találmány
Birtokukban lészen,
Hogy forgassák merészen
Almánkon a pengét
Ruháját leszedjék
Maradjon a bőre
Nedvesen feszülve

Aztán az idővel
- mint kortalan nővel
Festett arcú táncban
Feslett ó-románcban
Kiszáradva reggel
Sminktelenül felkel
Ráncos bőre húzza
Mint zsáknnyakat a búza
Magát egy hurokkal
Megfojtja, ha tudja!

Magamra húztam

Lerántom a hegyről a fákat!
Zöld lombjukkal söprik a tájat
Kapaszkodnak, kapaszkodnának
De szőnyegük szélénél hullámok várnak

Feldobják őket, hosszú gyökeüket
Földeső hagyja el, ordító kövek
Repülnek az égbe, törött üregüket
Szélkorbács csapja meg, lelketlen a tömeg

Magamra húztam a tájat!
Enyém lett, megvettem, mindenki várhat
Takaróm - ne fázzak - kellenek a lombok
Tűnjetek innen el síkságok és dombok!

Időmet pénzre

Időmet pénzre váltom!
Eladó percek, hangulat, álom
Gondolatokkal variálom
Piaci kofaként, szétkiáltom

Itt a perc, a drágább óra
Legyen tiéd, öné, fogja
Vigye, aztán adja másnak
Még drágábban, más kofának

Véges árum ez az idő
Napról napra fogy és kinő
Apró foga percgyereknek
De meghal gyorsan, szenderednek

Apró percek, óra-kosár
Nap dobozból kikandikál
Esti csöndet mondok rájuk
Múljatok el, holnap árut
Hoznak megint, ahogy kelek
Új perceket adok-veszek
Mert más is adja, az is telik
Kinek fogyva, kinek zsebit'
Tömi ára, hogy ha érték,
Ha megvette, ha nem kérték
Tőle vevők, hogy egy napra
Szétmorzsolják, aki adja
Úgy se bánja, van még neki -
Igaz nem sok, megszenvedi

Mert időd a pénz barátom!
Eladó lelked, hangod meg álmod
Tűzrevalóként odavágod
Ropogva ég el, sose bánod...

Fogtündér

Kiesett az apró fehér!
Hiányzik, de bármit megér
Tündért várok, Fogtündérkét
Éjfélkor jön, párnám szélét
Markolászva alszom éjjel
Ábrándozok, honnan nézel?

Honnan tudod, mivel lesed
Apró fogam? Írtam neked
Néhány sort is, ezt szeretném:
Plüssállatkát, apró lepkét
Mesefilmet, táncos bábút
Körbe forgót, kacsalábút
Palotát is, benne mackót
Király legyen, szőke, haspók
Mégis vidám, mese-szötte
Birodalmát vegye körbe
Tündérsereg, bájos, könnyed
Óvja, védje, táncban körben
Kézen fogva - elmerültem,

Jön az álom,
Húz a mélybe
Várom, várom
Fogtündérke,
Ne felejts el,
Kicsi vagyok;
Csak hat éves
Rád gondolok!

Születésnapodra

Ma hallgatnak a tollak.
Csak nullák robotolnak,
Meg egyek, néha semmi
Órajel ütemzi'
Más korban is voltak,
Írtak, robotoltak,
Egyesek mint nullák
Mások tudakolták:
Miért hallgatnak a tollak?
Mert zsidóink dobolnak?
Vagy nácinak becézett
Utcai vitézek
Ámítják a népet, meg magukat
Ha szépek - a ruhák, a sorukban
Sokféle okos van...

Attila, ki hun se,
Se más se volt, erre
Megszólítom: Testvér
Amerről te jöttél
Meg amit ott magaddal
Hoztál, most tapasztalj -
Csak írtad, mert tudtad,
Hogy annyira beoptad
Magadba a verset, hogy
Megfojtott, elejtett

Dárdájára tűzött,
Majd korán az odaát
Bal partjára küldött,
De onnan, a széléről
Ints le, mert népéről
Nincs király ki mondana
Jó szót már, egymaga
Maradt itt, párezer'
Jó magyar, bajt kever
Mint sokszor a múltban is
Hadba ment, mint te is
De vesztettél, barátom
Hős lettél, belátom
Másoknak hőse ám!
Tenmagad' odaát
Leltél királyságra

Mi meg itt világra
Hozunk néhány lelket
Osztozunk majd, kellhet
A részünk is másnak
Ezt hívják családnak...
Ez van ma, testvérem
Ennyi valót hoztam,
Születésnapodra
Csak Híreket mondtam.

A legbátrabb nyelv

A legbátrabb nyelv fog majd öltetni rád
Mint fintoros, kéjtelen vihogó pánt
És itt fityeg, libeg, meg kacag majd rajtad
Hiába forgolódsz, dörgölődsz, hagyjad

Csúfol mert szeretne
Leülni helyedre
Székednek karfája
Karjának vállfája

Szekrénybe akasztva
Elhervad tavaszra
Hó lepte párnája
Búcsúzik, kár várja

Kár és kár, varjúvá
Válhatnál,
fekete szárnyadon
Suhanva
dombokon, réteken keresztül
Zuhanva
hívatlan vendégként marasztald
Csőrében gyűrűvel, sikoltó elmével
Csöndet kell zengeni,
Bátor kegyelmével!

Ennyi

Kösz, elég volt.

Majd megy mással, máshogy

Jó ha elfogy,

Mert majd új foga nő, ahogy

Kell, neki

Ha harapni akar, mert enni hagyott

Neki is - és a kanala

Hajlik, mert puha a vonala

Kézmelegtől és fogástól

Integető hős bukástól

Hihetőnek írott undor

Nem akarom' napról, naptól

Kelletlenül visszszámol

Majd kicsordul a pohárból

Nem, tényleg ennyi.

Inkább tisztán, másra kenni

Onnan könnyebb benne lenni,

Köszörűre pengét tenni

Párat újra hadra venni...

Egyenlődsdi

Nem akarok egyenlő lenni veled,
Te hitelből tévéző panelgyerek!

A kocsma mocska lesz megint a házad,
A hóvégi szeánszot fehérre hánytad
Arctól a járdáig, négykézláb, lassan
Otthon az asszony vár, mosott-rongy szagban

Nem akarok egyenlő lenni veled,
Te putriból bűnrészes cigánygyerek!

Csaholó kutyától tanulsz beszélni
Dolgodat végzed, fajtársad megérzi
Ordító csapatban, porban és fagyban
Felnősz mint a dudva, elpusztulsz a gazban

Nem akarok egyenlő lenni veled,
Te poénból lendítő nyilasgyerek!

És nem leszek egyenlő azért veled,
Mert ugató hangodban versem leled
Vagy mondatom sziszegőn ontod a szádon
Hogy ostorod legyen és csapása fájjon

Nem akarok egyenlő lenni már Önnel,
Doktor úr, tanár úr - legyen örömmel
És legyen csak az ami, tanulta - ha tudja
Ettől lesz különb Ön, nem értem, de mondja
Vagy jó lelkész, jó pásztor vigyázója nyájnak
Hozzá a lelkükben is nagy kosárral járnak
És mentora is lenne, gondolat születne
Ott ahol a csöndnek fejben bújó zsönge
Szikrára szomjazna, habból felbukkanna
Buborék burokban új életet adna

De szívesen lennék én barát veled
Te majdani szívsebész cigánygyerek!

Én választok, mert van mit, van kiből
És ha annyit megérték a szóból
Amitől egy jó sor kialakul bennem
Magam elhelyeznem valahol a sorban
Sikerülne, rendben - ennyi az értelme
Egyenlőség lenne, közte meg a rendje
Alakulna lassan, csak sor legyen ne mezsgye
Piszkából kivesse kölykét, hogyha meri -
Ha akarja, ha érti, majd másként felneveli!

Nevetve szédül

Érezni vélem az árnyékom
Tanulni kéne és játékon
Felnőni végre, a balsorsnak
Vége - legyen most rend eme tájékon

Fiatal, hetyke és bámulom
Tanít, de fejbe kell kólintson
Mert tudása nekem lesz, megszólítnak
Érte - ülök itt mellette, hódítson

Unom, a vége jön, haladom
Kabátját porolva feladom
Ne fázzon, nekem lesz, utána
Bajom - a fájdalmát magamra rakom

Hideg ráz, meleg öl,
Bújtató meleg öl
Méltató hideg tál
Kínáljon, lefogytál
Fogytál és szürkültél
Tündéreként tőlünk fél
Csapongó szárnyával
Láss csodát, rád támad
Apró, de csodája
Meggédi, csodálja
Nézője - nő, férfi

Fél tőle, ő érzi
Ezért lesz bátor
És ezért a zápor
Mossa le végül
- nevetve szédül.

Korától ítélve

Most tudtad meg, hogy naponta öregszel,
Szüléd korától ítélve búcsúzni készül!
Tartalmas napjaid egy percre temesd el
Figyelj rá egy kicsit, hallhatod végül

Neki a távol-múlt gyermekded képei
Tapadnak nap mint nap világos emlékre
Neked meg a tegnap csillogó fényei
Rajzolnak árnyékot ősz szülő fejére

...

Más korban, más korhoz bújik a hangulat
Régmúltból hangokat nem hallasz, nem mutat
Neked csak a gyors jelen robogó vonata
Húz el most mellette, integess, pá Mama!

Olcsó

Olvasom, most olcsóbb, meg akciós lett,
Jókor,
Mert kapzsiságom tombol, nem nagyon kell,
Pótol,

Egy kis hiányt a nagyban, ürességben hagytam
Pénzemet az árért, nem másért, magáért
Izzadjon a gyártó, nekem tetsző árú
Fityfenéket gyártson, semmi mást, egy ásó
Vagy kis lapát, egy penge, akármi de benne
Ott bújjon az ördög, az apró, ha teremne

A fákon még a termés, rohadjon el, mert vés
Táblájára árat a gerjesztett kínálat
A terjesztett vágyak meg reklámos világnak
Vonzó testű szőkék és izmosak, meg büszkék
Megmondják a frankót: "ezt vegyed, ne azt ott"
De legalábbis - bízz, ha mondom - most az
egyszer olcsót

De szenvedjen a gazda, malacát eladja
Feléért, mert olcsó, mert kapzsiknak koporsó
Meg gyors halál az érték, a polcról már elérték
Pipiskedve, fürgén - vaskosárba gyűrték
Aztán a szemétbe - okosan legyintve - jó helyre,
Biztosan, gyorsan és merészen beleürítették!

A valóság vevőjén

Az forradalom lesz majd, ha felgyorsul az idő
Nem takargatom, ott téged vesznek elő
És gyorsan haltok, meg gyorsan is születtek
Pedig bújnotok illene, de futtatnak, siettek
Vészből a nem biztos régi meleg honba
A szomszéd is megjelent, lő a homlokodba

Szapura humora, didergő rokona
Tartja tenyerében, dobogó szívében
Forr a dala, hangja, tömeget vonz, hagyja
Sodródni a testét, a reggelből az esték
Építenek termet, írnak történelmet
Zsibongók hadának érmet ítélhetnek
A győzelem országa büszke lesz majd rájuk
A tarkón lőtt ellent meg nem hagyják, hibájuk
Macskakő síremlék és kovácsolt vas tüskék
Festik a pillanat érdes-nedves testét
Kóbor ebek rágják és cibálva zabálják
Az éjjel mozgó széllal, szaggal megkínálják

És özönlik a csorda, hátakon taposva
Vicsorgó pofáját cafatokba nyomva
Megrázza, fröcsköli, állatként a szélbe
Nem fázik, nem érzi, nem is fordul félre
Látni is akarja, érezni a bőrén
A félelmet, a halált, a valóság vevőjén

Múltat vetélt

Ha magyarból a nyelvbe bújva
Országhatárt kóbor módra
Rajzolgatni szoktak hozzá
Nemzet-őrként szólnék, tudd hát
Nyelvem most még érték, tudják
Vannak akik értik, mondják
Vannak akik hallni merik
Érte őket arcul verik

Miért oszmán, miért orosz
Kufárkodni lehet, tudod
Más értéked nincs és nem lesz
Nyelveddel még magyart nemzhetsz

Közben csorbul, torzul, gyengül
Félelemből gyermeket szül
Milliónyi élősködő,
A magyart mindig arcul köpő
Sáskarajként rágnak, tépnek
Lerombolják fajnak, népnek
Házát, nyelvét, értékeit
Kölykeiknek száját tömik
Telhetetlen bendőibe
Befér minden, onnan ide
Szél hozta és vissza nem megy

Tűzzel várnák, itt meg egy jegy
Jó osztályzat, példa érték
Olcsón kapott voksnak kérték
Minél olcsóbb, annál több kell,
Kapzsiságuk gőg, örömmel
Tapsikolnak sáskarajban
Gazdatestet dobnak bajban
Szedjétek szét, úgy is öreg!
Védekezni nem fog, tömeg
Állja körbe, mocskos kezük
Sima bőrét, vér és salak
Borítja be, néma halak

Túrik tovább, ez a sorsuk
Felzabálják őket, mondjuk
Újra szépen, újra lassan
Itt a helyed, itt a paplan
Töröld bele indulatod
Némán ordítsd gondolatod
Bízz a reggel gyors kardjában
Élesre fent pallosában
Könnyes szemek, gyenge karok
Fejkendőbe bújó padok
Üres porták kongnak reményt
Gyereklányod múltat vetélt!

Salak

Sötét kis barátom
Kezedben kabátom
Füleden hallgatóm
Combomban van a kód

A kódod, a pengéden
Fertőzöl keményen
Elkaptam, itt a kór
Belém bújt, mostantól
Félj tőlem, bántalak
Felgyújtom házadat
Megölöm asszonyod
Csak úgy mint te szokod
Az enyémet esténként
Félelmét, test kéményt
Füstjével kormozod
Ezt tetted, nem tudod
De jól tetted, itt a nap
Kergetünk, ne szaladj!

És most a sanzonban
Szomorú hangomban
Énekre bújtalak
Számoljunk el, salak!

Tízmillió földesúr

Tízmillió földesúr,
És egy parasztunk sincsen!
Uralkodónk baja bú,
Hivalkodó minden

Tegyen érte inkább más
Bármi legyen, ingyen
Nem dolgozok, hivatás
Uralkodó szinten

Tízmillió földesúr
Kis országa lettünk!
Fogyasztástól kivirul
Elkallódott lelkünk

Tenni érte valamit
Kár volna, az mást ér
Parasztokat importálni
Munka helyett testvér

Tízmillió földesúr
Mint Földnélküli János
Semmi trónja alatt túr
És csontoltáron áldoz

Kellett, így

Váltam körül, merengve
Az erdőben állatot keresve
Markomba szorított botomra
Halat szúrt, csobogó patakba
Fiatal koromból eredve
Bátornak reszketőt nevezne

Éhesnek nyársamat átadta
Borult rám ködőddel, magadra
Gondolj, mert új korszak köszönt be
Nincs már több Széchenyi, röhögve

Országnyi birtokuk hasznából
Ritkán lesz új híd vagy tudásból
Építő épület méretes oszlópa,
Tanulj, mert bután a szolgaság lép oda
Hozzád, a megálló türelmes népéhez
Jegyeddel belépőt válthatsz egy tévéhez
Műsora fogja a kedvedre forгатni
Benned a nyársamat, kellett így elbaszni...

Arcok

Gyermeki harcok, a téren a csapattal
Ő bent van, ő meg kint, jöjjön majd tavasszal!
Addig egy idegen, látszik is rajta
Lelkén egy kicsiny rést ütött a falka

- ahová tartozna, de fehér az arca!

Színtelen - azt mondják - festesse, barna
a falka-szín - ez marad, ilyen lett, tartja

Fest is rá foltokat
Az erdő, ősz arcából
Veheti kabátnak,
Pár pultot lerámol
Meleg lesz, mint a vér,
A téren a csapattal
Leszámol majd a tél
Ott lesznek tavasszal...

Bohóc a falnak

Elég volt! Mondja a bohóc a falnak
Támasszon téged fel akire varrnak
Gombokat, csillogó fémszínű géppel
Krumpliorr tompítsa levegőd, a vétel
Útjába álljon és lábadra nagy cipő
Kerüljön nehéznek, csak neked rendelő
Ortopéd sebészek álljanak sorba
Rajtad is röhögnek, most estél orra!

Fáj nagyon? Kérdi a fal a bohóctól
Akartál valamit, ilyen lett, kortól
És nemtől majd jó messze vonatkoztatva
Megkapod jutalmad, ki is lesz osztva
Boríték takarja, üveges zsebbel
Bizonygathatod, nem loptad, tedd el
Kellesz még, valaki esni fog, orra
Helyettem majd inkább te kerülj sorra!

Fáj nagyon. Mondja a bohóc a falnak,
Megkaptam, akartam valamit, baj csak
Az lenne, lehetne, nekem a társnak
Ha ledőlnél reggelre, képzelem bárcsak
Tégláid porára csillogó harmat is
Juthatna fejének betűit, rajzait
Domboddal terítve magadból halmot
Búcsúnk a bohóctól kudarcot vallott!

Bolondok aranya

Bolondok aranyán csorbul a csákányod
Ásóddal feltúrtad földedet, meglátod
Végigér takaród, nem csillog, szúr, de már
Becsapni nem is fog, alatta ott a nyár

Holnap, ha felkeltél, újra a patakban
Állhatsz majd órákig, szitáddal haragban
Rázkódó vagy eső szemek közt kutatva
Csillogó porszemre vágyadat leraktad

Bolond vagy? Jó helyre tetted a vágyadat?
Találni, szerezni, szerencse fiának
Hiszed-e magad, mert kell hozzá fene mód!
Szerencse, találom-vagyonod helye volt
Föld mélye, víz öle, vagy szél karja öleli
Nem adja, kérheted más is csak figyeli
Harcodat a hiszékeny kapzsiság oldalán,
Kell arany? Ássál csak, bolondnak lesz talán...

A lélek szőnyege

Ma a tenger lett a Léleknek szőnyege
Lépdelek rajta, de billeg, fölfele
Tolnak a habjai, közel az éghez
A felhők karjai nyúlnak a Léthez

Óvatos fogással, vékony a burka
Megreped, aztán az Életnek múlna
A perce a Valóban, vissza a sötétbe
Várhatja újra, hogy valaki köhintsen
Amitől a hullámok újra felemelve
Lökdösnék az égis habjaikon, persze
Ott a hosszú ujjak, a fehér habszakállban
Lerágott körmükkel piszkálják, hibátlan

Burkában a Lélek, reszket, mert ki tudja
Odakint a lelkeket ki és hogy fogadja
Testükre a Való majd miféle sort kerít
De azért kibújnak, a kíváncsi mindenit!

Adom

Tessék, adom.

Kelyhén karom
Karján kehely,
Száján hever
Fodra lendül
Táncra perdül
Széllel fújva
Máshoz bújva
Tart a tenyér

Itt van, vegyél!

Cicád

Plázacicád dorombol,
Kölyke nem lesz, udvarol
Nyakörvének ékszere
Pórázával mész vele

Mozgó lépcsőn visz az út
Csillogása kisimult
Barn' a bőrén, mű a körmén
Kellesz neki, agyafúrt

Konyítok

Nem tanulok, tanítok
Nem tudok, konyítok
Hozzá, ha kell is
Táncoló dervist
Utánzó füstben
Rejtőzöm csöndben,
Meg zajban, ha az kell
Ordítok, nem kell
A sejtett igazság
Iránytűm, vigasz ág
De dobogós helyhez
Vagy lehajtott fejhez
Nem fűzök sok reményt

Nem veszek bérletet,
Túl hosszú életet
Állóhely árért
Nem kérek, túl nagy bért
Nem adok azoknak
Akiktől hazugnak
Kiáltott vélemény
Jutalom bérlemény

Kerekesszékemen
Luxus és kényelem
Bárcámon pecsétet
Jelentő tekintet
Mosolygós arcában
Ott bújok, hibátlan

Lesz a múlt, mert akkor
Emléke letisztult,
Ott majd a végeken
Meglátod még velem
A sorban a sokadik
Leszel, de adatik
Másoknak még egy út,
Kinek a részeg múlt
Kábultság végzete,
Megnyerted, élj vele!

Óriás mágnes

Talán majd építek valamit csendben,
Talán majd hozok egy jó hírt is, ketten

Egy pad mellett guggolva ságunk
Titkot a fülekbe, magunkra húzunk
Pokrócot, fűszínű lepellel rejtve
Hangyáknak várukért harcoló persze

Védőket, támadó vicsorgó vörösre
Harapó, csápos a fegyverét hörögve
Pajzsába vágó harcosnak utalva
A pillanat hevében, vízcseppet cuppantva

Eldöntjük a meccset egy óvatlan percben
Óriás a Földön, a csöppség meg helyben
Talán majd építhet valamit csendben
Talán az Óriás kerüli, ketten

Pólussá válnak, kékké és pirossá
Elhúznak - vagy nem -, belőle, ki hozzá
Ki onnan, ki bentről, kit mágnessel
Kezdetről, fogva a kezét a pólusok között is
Színektől jelölve vonzza, vagy taszítja
Emberből lehetne, múltja majd tanítja

Csókcsík

Csíkosra csókolt a lapom a könyvben
Betűim ólomban vonultak, rendben
Lapjai illatán porával szállhat
Örültem nekik, mert baráttá váltam

Fejet le

Fejet lehajtott, kart kordába zárt
Hangjában tartott egy üzenetet, vár
Kalappal rejtőző homlokán az ér
Hírt szállít, a kedves hormonjának él

Mérj kéjt!

Férj! Mérj kéjt
és tégy az asztalra
egy kedves,
sejtelmes estet,
Mert neked lesz kedves,
Tőle meg repdes majd a pilla
a szem felett,
legyen így, ma!

Szomjas

Az üvegen címkének
borának, levének
Hegyének oldala,
emeli fel oda,
Ahol a fák fölött
zúgnak a vad szelek
Bújik a kis felhő,
neki ez rettenet

Világa hófehér,
mozgása szép, libeg
Anyjának kebelén
ringana, de hideg

Most a szél, lökdösi
előre, ott meg
A hegy csúcsa böködi,
száll ide, párája,
Permete, fájára
bokrára nedűként
Hull majd, a fájdalom
enyhülni kezd, mert
Ott lent a zöldeken
anyja lesz azoknak,
Akik az élethez
Nedűt szomjúhozna...

Hova lett?

A fortélyos félelem
bolyong ma részegen?
Dől rá a világra,
az ifjúkra, ki várna
Tőle egy jó szót is,
ha kardjával hadonász'
Akitől félni kezd,
oda csap, ne tovább!
Józanodj parasztom,
Kardodra vér tapad!
Holnapra halasztom
Partinkat, ne tagadd!
Ott leszel, várlak majd
Józanul, kicsavart agyadon
Pont leszek, tárhatsz kart
Hallgatag, megrontott hajadon
Aki fél, mert ha csak félelem
Fortélyán lehetne úrrá az értelem
Annak is csonkjával
égette gyertyában
Pislákol szemében,
szikrája világban
Tartja a kis szobát,
odáig, ne tovább!
A dróton a verebek
csipogják, hova lett?

Kell a Hős!

Ha kell a Hős, hát tedd magad azzá!
Uralkodj a renden, vagy dörgölődj hozzá
Ne vess rajta hangos, cafrangos pózban
Hazugságokkal válaszolj, ha jól van
A rendnek a formája, arcának pozsgása
Pirossal derül fel, folytonos mozgása

Vetít a népednek jó filmet rólad
Álságos mosollyal árulód bújtat,
Meg felad ha értelme odáig tudatja
Alatti létében látását kutatja
Annak a képnek, a falról, a Hősről
Leköpvé, lemondva barátról, nőről

Apró lyukba

Ott messze, a gondolaton túl,
A csöndes értetlenre várna
Apró szikrát vetne, egy apró lyukba fúj
Aztán a hangjával verné orrba, hátha
Felébreszt valamit, nem kell hozzá óra
Mert egy hangulattal bújik ki az ágyból
Majd visszabújik még egy fordulóra
Megrázza magát, jó reggelt rikácsol

Egy bogárka élete

Ahol él a kígyó,
Meg mar, ha neki úgy jó
És öl a mérge néha
Megbénít, de még ma
Kigyógyulsz, a kórból
Harapott a borból
És kortyolt a kenyérből
Részeg a veszélytől

Vértelen sebedre
nyugtató nyelvével
Csöpögtet mérget,
de torkába bevette

Puha tested ízét
Ízelt lábad ívét
Egy bogárka élete
Múlt el majd' két hete...

Napjára

A költészet,
mikor eltéved
Aztán közibétek csap,
Mert nem téved
Neki az enyészet
amivel beszélhet
Talán egyedül vannak,
De megélnék
Amikor Pajorral,
faragott rímeket
Vagy Lovasiból
merített ötletet
Máskor T. Szabítól
szívta a színeket...
Mert a tavaszra
ragasztott bélyeget
Feladta postán
a lényeget
A címzettre bízta,
hogyan magára húzza
Vegyen a zacsiból,
finom cukorka
A savanyú fajtából,
ha rímeket nem ácsol,
Lopja a napja, ha költ,

Eszét a költészet
Tudásból bővített
Makacs szavak tarka
Nemzetsége adja
A könyvtárhoz, a porhoz
Azt a kicsi dolgot,

Amitől a napja
Jobb lehet ha hagyja
Mi másért is kéne
Hogy betűszobor-féle
Monumentum álljon,
Poros, polc szobában
Koszorú-tüll-ruhában
Olvasóra várjon

Ez nem lesz Petőfi!

Ez az én napom Kedves!
Nézem, hogy repdes
A zsákon a folttal
Megújult Holddal
Az utcai harcos,
Ágyút ma nem hoz,
De készül a hírre
Ő lesz a ríme
A harci utcának,
A tegnap ágyának,
A holnap gyermekét
Ő lövi le, szemét!

A félelmet oltja be
Ott lesz a szelleme
Az ijedt szülőnek
Ha gyermekre lőnek
Nem ő a találat!
Ha bántja, barátinak
Írják majd a hírek
Mint Belfastban az írek
A zászlóra hibáznak
Jót tesznek, vigyáznak

Hogy rendben csak a hírben
Osztozzon a népen
Az egyik meg a másik
A két okos bácsik

Ezek meg itt páran
Csak rőfögnek a sárban
Meg ijesztik a kettőt
Hoznak majd megmentőt
Meg áldozatot hozzá,
Ő lesz aki mondá'
Az okosat majd akkor
Harmadikként jattol
Az első két okossal
Árjával, zsidóval
Meg mindenféle álnok
Zsigerelő párthoz
Csapódhat a harcos
Azt hiszi, a jóhoz
Kell a harci szellem,
Pedig csak a jellem
Mutatná az útját
Feledtetné búját

És ha vége lesz majd
A harcoknak, elhalt
Az utolsó vízágyú
A nyerges négylábú,
Meg kétlábú kormányja
Utazó bírāja
A kettő szép rendjének
Akit csak ez véd meg
A jövőnek fesztivált
Tart majd egy rezignált
Okosakat mondó
Lehetőleg bunkó
Rendező filmjében
Ott leszel, így kérem

Árnyék

Majd amikor
A hóba tipor
Egy barna trikón
A hajdani jelkép

Felkel a Hold
Az esti mivolt
Táncra karolt
Lengeti, nem szép

Várja a pár
Taktusa száll
Ropja, de már
Szállja a lelkét

Égre a szárny
Ékre az árny
Festi de már
Nem szüli, nem szép

Ahol az árja ellen

Ezzel az bulinak vége,
Szivarom a tálcában égve
Tölti a légbe a vadság zamatát
Vonulj be, lesz mire fogni, hogy katonát
Küldünk a távolba, védeni az Árját
Ritkítva naponta az ellenségnek párját

Terjesztve a Rendet,
ott ahol a Tettet
Más követi régen,
más Könyvbe írt szépen
Más Pápának hódol,
nem értheted, Kódol
Vallása a múltja
Jövője nincs, búja
A jelenének kardja
Odacsap és várja,
Hogy vérezzen az Árja

Csakúgy, a demagóg

Hejj, a demagógnak rövidtávú karja,
Táncra lendül, párja lent ül
Magával takarja

Azt hiszi attól majd a Gógjának balga
Tánc lépését nettül megtanulja, - nem bűn -
Valkűrjének adja

Az meg felkapja és Valhallába vágat
Ott a többi közé ledobja, még várhat
Felavatják egyszer, szobor lesz belőle
"Látjátok, megmondtam, közibétek lőne"

Fegyverével szintúgy lődözne a Holdra
Meg általában balra, néha-néha jobbra
A lényeg az hogy fájjon, ha már lőni kéne
Arcára bakancssal, a huszárpata lépne...

Rezgő levegő

Ebben a gömbben keltem ma fel,
Nyújtóztam, karommal puhára tapintva
Behúzó körmeim, fedezze fel
A tapintás érzetét, burkomat simítsa

Hangjával a lelket, a rezgő levegőn
Hullámokat keltve, kiutat kereső
Pillantás a túlra, ahonnan a múltra
A lefekvés előtti, álmra kész útra

Szuszogok majd csöndben, hallom a dobogást
Szívemből kicseng az aprócska kalapács
Tereli a levegőt az ereim falain
Biztos ami biztos, legyen ott valami

Egypercesvers

Egy perc egy vers
Mert többet nem érdemel!
Ne faragd
mert a gondolat
Ha egyszer már kibújt
Azt ami bent maradt
Nem tűri, lerúgja leginkább magáról
Meglátszik a versen ha faragtad, rikácsol!

Pocakból

Na most még ne mutasd,
Pocakod halmában
Ott lapul, elbújt mert
Jó neki, anyjában

Lelkével öleli,
Testével takarja
Senki másnak szívét
Addig ő nem hallja
Nem kéri csókját se,
Kezének formáját
Hasán a fény szűri
Nem látja, anyján át

Fogja fel, kívül majd más éri
Nem fél még, ott csönd van
Valaki megvédi

Fallány

Mozdulatom káros vége
Kóros karom ívet ír le
Félelmedet felhasználom
Álmod alá muzsikálom

Csíkok és birkák

Gyártottam birkáknak
gyapjas kis irkákat
Megvették, dobozát
Csíkokkal elláttam

Jó fajta, azt hitted
Kék csíkja jelleme
Rácsos kocsit toló
Márványos szelleme
Bolyong és vadul
Figyeli pultjaim
Rejtik-e hirdetett
Árumat, venne le
Belőle jó sokat,
Kell majd a butának
Megenni nem tudja,
Jó lesz a kutyának

A parkoló mélyére
Lökdösött tartalom
Behányva a szviftbe
Így már egy szarhalom
De megvan, a hirdetett
Áron került bele,
Így lesz a panelból
A nyugalom szigete

Este a csajával,
a sorozat után majd
Nekikezd a násznak
Akciós kotonnal,
Négykézláb a lánynak
Ellibben az este
Gömbölyded a teste
A fogyasztói álom
Szemünkre jön, várom...

Kordonos játékra

Kordonba' zártad a bogaramat virág!
Nem jön ki, ott kapar, mögötte a világ
Zárja a lényeit egy másik rácsos helyre,
Engedd ki, legyél te az aki megmerte
Forgatni a nyikorgó, rozsdát hányó forgót
Drótkefe kellene, adnék hozzá oldót...

Január után

Eltelt az első, a hónap a naptárból
Szakítottam, letéptem, ittam a pohárból

Hátra ha nézek, az elmúló évnek
Nyomára akadva nem jövök zavarba

Azt mondom, megérte, nem jött még el érte
A Kaszásnak Barátja, vigyorral megáldva
Vagy keresztre feszítve, aztán meg nyűszítve
A bukó ablakon, felbukó vad barom
Lehet a jövője, de most még előre
Bízni kell, nyugodtan haladni, megmondtam
Ott lesz a Érdekes elásva, lényeges
Meg érdeket feszítő mivoltja
Beoltja a tanulás éveit a mával
Gyümölcsét leszedi, eteti kacsával
A cefrétől részegen dülöngél magában
Nem ő a ültető, ő csak szedte volna
Viszont a gyümölcsnek máshol lett ma dolga

Elbújtam

Elbújtam, viszlát!
A világ már nem lát,
Nem nézhet rám többet
Csordítson rám könnyet
Bízzon a hiányban
Gyűjtsön rá, vigyáztam
Ne gyűljön sok kis sejt
Körömben, elfelejt,
Emléket állíthat
Kőből de nem bízhat
Az emléknek képére
Nem festem, nem kérte

Felhő kontúr

Lusta felhőt rúg az ég
Noszogatva, hogy odébb
Menjen már a Nap elől
Kontúrjába beledől
Árnyéka a lankákon
Elcsúszik, de nem bánom

Szénpor

Hoztam a kályhából
meleget is, parázsol
A régi vasdobozban
morgott, mert mondtam

A szénnek, hogy legyen jó!

Hőjét egy bitorló környezet nyeli el
Kitermelik, számara csillékben húzza fel
A kormos arcú bányász, a reggeli teához
Szénporból önt cukrot, az ő napja leáldoz...

A dalnak

És most itt a vége egy dalnak
Furán szólt, néztek a vendégek, zajnak
Hitték a reccsenő sikító tercet
Beugró énekest állított, a verset
Dallal megéneklő, izgága poéta
Remegő hangjával valahogy leírta
A félelme tárgyát, a vágyának tollával
A tapsot majd megkapja, elküldtük postával

Cilinder

Ma ilyen a hangulat,
Bennem most nem mulat
Az abszintos hevület
Pálinkás az üveg

Tiszta az asztalom
Abroszom megfogom
Hátulja világos
Forgatni nem fogok
Se filmet se szemet
Jó ember sem leszek
Majd adok főúrnak
Öt pengőt, elfújhat
Gyertyát ha záróra
Kidobnak, de hora
Esek és nem fáj majd
Konflissal utazhat

Gallérom letépve
Ülök a fa székre
Cilinder bársonya
Utaztat majd haza

Miből faragjak rímet?

Miről vegyek, vagy mire fogjak
Fegyvernek látszó és szavakból álló
Keverten borzolt mondatokat?

Miért maradjak veszteg?

Minek támadjak, aztán megpihenve
Újra a szekrény sarkával fedezve
Felbőszült porcicák mérgétől rettegvé
Elbújna előlem, utána felmenne

A padlás rettegett ómagyar létráján,
Ott aztán magával egyedül mélézván
Leülne a Művészet egy csendes sarokba
Néha jönne le csak, tőlünk elhúzódva

Várná a korszakot, hogy újra Műre szomjas
A mű-világból kihalt gondoltra, odvas
Fába bújó féreg, meg csőrrel rá vadászó
Madárnak fészkébe vissza-vissza szálló
Gazdátlan rímeket kalitkába záró
Művész-féle ember kezétől a fájó,
Gondolatlan érzet megszilárdul rajta
Kortalannak tűnő arca tarka, rajta
Mosollyá szétfutó ráncdombokon táncol
Jó reggelt barátom, végre újra játszol!

Fába vagy fénybe

Ebbe' a kába, arctalan világba'
Fába ki váгна
Fejszét?

Ki vinne malomba - széltől forogva -
Nehéz és otromba
Zsákot?

Könnyebb lesz gombokkal írni a nullákat
Hajnalig bámulni a műsoron hullákat
Távolról irányba hangolni a gombbal
Függeni tőle, mert az vihet gonddal

Vagy gond nélkül előre
Füvetlen, elszívott kifakult mezőre

Élőket irtani, felfújni a várost
Magadra rántani mindent ami káros
Szedni ellene majd műanyag fehéret
Meg pirosat a zölddel, hogy mindenki elérje
Az áhított középszert, a boldog életálmot
A tengeren-túlira átfestett világot!

Özet

A reggel bántó fénnel szúr be
Szúnyoghálós ablakomon
Elfordulnék, csukott szemmel
Visszabújnék, álom honom

Erdeiben kóborolni
Fái mögül őzet lesni
Bokrairól szedret szedni
Letört ágra csendben lépni
Roppanástól velük félni
Ha ragadozó megjelenne
Kicsinyeit tőle mentve
A csapat életért rohanna
A csöndet patával tiporva
Újra a nyugalom perceit várva
Szív és pata dobog, magára
Utalva és rejtőzve élni
Vadállat mivoltnak érdemet kérni
Ha elmúlt a veszély, hassal az avarra
Feküdni, szuszogva, port sem kavarva
Újra a pillanat színének élni
A valóság illatát magához mérni
Átmenni néha a rozsdás kapun
Aztán egy faajtón, amögött lapul
A fénnel döfködött ébredés őze
Riadtan pislog, mert megijedt tőle

Csobbanna

Csobbanna a kövem, mert síkos lapja éri
A fodros víztükörre izmos kezem méri
A gyilkos csapást este, hogy ne vibráljon holnap
A Nap szilánkját felém ne tükrözze, szórja!

Fehér habról

A fehér habról kellene lefújni
Pár buborékos, léggömbös lelket
Teremtsünk nekik, hogy tudjanak bújni
Erdei fákra zöld lombot, rejtett
Zugot ott a helyén a botor hangoknak
Rákiáltok reggel majd, jóreggelt maguknak!

Vadászat után

Vadászat után, mert kilőttem a sörétet
Elnyúlok a szőrön, megköszönöm menyétnek
Borznak és rókának a csendes élet-adást
A gyárnak meg a vasat, a pornak meg a halált

Viharkabát szeretője

Vannak napok,
Ha hallgatok
Ráncos zenét,
Vagy ballagok
Mondom nevét
Vonó alatt
Súlyától majd görnyed, halad
Szekerével át a Pusztán
Széléről a nap kukucskál
Pora szúrja szemem héját
Útba vesző veszett égtáj
Dél, a naptól perzselt földön
Kel, a nyáját szedi rögtön
Nyugat felől vihar fészül
Észak egén vörös belül
Minden pára vad felhője
Viharkabát szeretője

Hol lakott

Egy megjegyezhetetlen vers
Egy elfelejthetetlen perc
Pár talp alatt lakott arc
Pár szélvédőn hagyott karc

Tapadó ruha és költemény
Verssé vált pillanat, légy enyém
Vagy magadé, másé se, legyen csak ott
A lényeg, hogy jegyezd meg hol lakott!

Szi-várvány

Egy szivárvány járvány
Mutogatós, járdán és szekéren
Kordonnal bevédten
Nyilat is 'koztam
Zászlókkal kardoztam
Kergettek a szétbe
Ordítottunk, képbe
Is kerültünk mostan
Az esti hírhalomban
Lobogott a várvány,
A szi-veket meg hoztam...

Téltavas

Nem nyitok ablakot, bejön a téltavas
Virágot nem hozok, elpusztul holnap
Hirtelen forduló jégbe zárt alkonyat
Kristályos gyilokkal szúrja át a Holdat

Hátlátásra

Búcsút intett, viszlát mondott,
Vitt magával inget, gombot
Nyugodt napot, éber reggelt
Pár kis dolgot, kulcsot, vekkert

Így hátulról, kulcsolt kézzel,
Védtelenül, bátran nézel
Nem hiszel már, távol látni
Nem jön vissza, kár is várni...

Az esti

A Szépség arca újra
Korai ráncaira bízta
A krémek szívódó mérgét
Pénzért vett fiatal énjét

Reggeli csatáját kezdi
Jeleit arcára festi
De napi mosolya az esti
Viháncolásait rejti

Párizs mellett

Valahol, Párizs mellett született az Élet!
A Szajnából mászott ki, hosszú haja érett
Nőt rajzolt a porba, amolyan gyönyörűt,
Amilyen filmekben vetkőzik nap előtt

Lemenő napja van, nem amolyan fenti
Hosszú árnyéklábon formáit lefesti
Megint csak a porba, vízcseppei szeplők
Ráhullanak, párát vetnek - sötétbarna kendőt

Terít a vállára, míg térdein támaszt
Mellé kerül város-képpen valami vadállat
Tornyai nőnek csak és vízköpői lesznek
Utcáin macskakő és megannyi herceg

És persze szegények, lyukacsos bakancsban
Vállukon puskával, trikolor a nyakban -
Megriad a szép Nő, megpróbál felállni
Tarkóját támasztja szuronyos akárki

Nem tudja mit akar, földön tartja inkább
Ha felállna, mit tenne? Ránézne, lehunyná
Szép szemét és akkor; nem látná, hogy vére
Térkép-tervet mosna vízcsepp-szeplőjére!

Harminchét

Lezártam. Fújtam, mint a macska,
Aztán meg karomba
Fogtam, s el nem ejtem, vajúdtam
Megszülhettem, talán odúmba
Mást is beengedtem, akit egyszer, kétszer,
Akit kétszer százszor!

Ha egyszer betértél, onnan már hiányzol!

Hiába a kinti, zord másság, nem hinti
Porral be a házam, lakatját rázártam
Rozsdával bekentem, idővel serkentem -
Fel népemet, ahogy a dal - gyerek,
Ha emlékszik rá anno - vörösen andalgó
Naplemente fesse

Orcáját veresre!

Ez itt most két év volt, talán a legjobb
Ami eddig elért, gyermeki lelke mért
Bocsásson meg minden, amit elkerültem
És amit eleddig veletek megéltem,

Most egy hosszú csönddel, nektek hadd
köszönjem!

Utószó

Kor - kör - szoctükör kritikát írt e ifjú költő! Én így érzem, értelmezem, miután elolvastam LouiSe első verses kötetét.

Milyen jó, hogy DEMOKRÁCIA van! (?) - Írásaiból érezhető, hogy nyitott szemmel, szívvel látja, nézi a körülöttünk zajló VILÁGOT. Reflexiók, impressziók, kortörténetek, életképek, érzelmek, melyekről őszintén ír. Rámutat szociálisan érzékenyen, - néha TÚL érzékenyen - a ma felmerülő problémákra. Szókiíróan felvállalja gondolatait! Metszően, - törvényeinknek nem mindig tetszően - de LouiSe így gondolta: - kimondja, leírja, üzeni! Versei között találtam a mai életet keményen bíráló gondolatokat, szavakat. Olvastam lelket melengető mosolyra fakasztó, álomba ringató írásokat is! Átüt írásain, hogy bátran vállalja érzékenységet, családszeretetét, barátait is.

Úgy tudnám összefoglalni e verseskötet hangulatát, üzenetét: - LouiSe egyik énjével - lelkével szinte burokba zárja, óvja, védi, meséssel vigasztalja szeretteit... - ugyanakkor - vadul, gunyoros stílusban támadja, s egyben taszítja, társadalmunkban felmerülő, - mélyen sértő jelenségeket - problémákat. Sokféle érzelmeket, gondolatokat vált ki az olvasóban, szinte provokál! Talán ez volt a célja. Megosztva Önnel, Veled, Velem, véleményét, amit eddig, - harminchét éven át – megélt, tapasztalt ebben a zűrzavaros, de gyönyörű Világban, felvállalva véleményét, és Önmagát!

Boldog születésnapot LouiSe!

Szeretettel:

Vagyóczki Kata

Nívódíjas és művészeti díjas író, festő

... és a vége

Ha József Attila szíve nem ül a semmi ágán, Pajor Tamás nem köpi bele a világba a Bréket - hogy háztartási eszközzé válhasson az eszméd -, Lovasi András nem úszatja át Juttkát a folyón és Tariska Szabi nem látja magát a poharában, nekem se lett volna muszáj sorokat vedleni. De ők leírták a soraikat és nagyon magasra tettek egy mércét, amit át kell ugrania annak, aki ezzel a gyönyörű nyelvvel szeretne boldogulni. Számomra ez az első nekifutás, hogy leverem-e az első ugrással azt a bizonyos lécet, előbb-utóbb kiderül. Aki - hozzám hasonlóan - olyan szakmát űz, amiben a ma eredménye néhány év múlva már mint értéktelen, elavult vacak jelenik meg, annak kell valami állandó érték-teremtésre is törekednie - ha maga miatt nem is, azért mindenképpen, hogy legyen mit az utókorra hagynia. Ha mást nem is sikerül elérnem ezzel a könyvvel, csak annyit, hogy néhány polcon pár évig helyet adnak neki, már megérte!

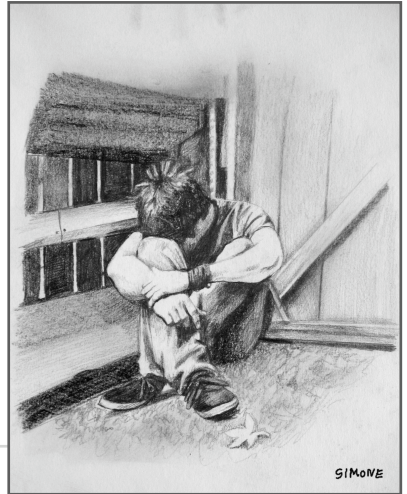
Hiába a könyv forma, ezek még csak sorok - versek leginkább akkor lesznek belőlük ha a jövő igazolja őket, vagy ha az olvasóban megmozdítanak valami addig szunnyadó manót. Igazolás és manó nélkül csak ólmozott betűsorok, kuszák, időnként bántóak és pörgősek, vele viszont szerethető életképek lesznek! Így magukban pontosan egy lélegzetvételnyi gondolatot tudnak, néhány érzés-csapást, pecsétet egy minutumra.

LouiSe
alias Nagy Lajos

Papíros

Mely azért született, hogy legyen mit elásnom és hogy legyen majd mit előásni azoknak, akikhez valaha is volt egy jó szavam, akiktől valaha is kaptam valamit. Ők nincsenek sokan, ezért ebből a Papírosból sincs sok. Pont annyi van belőle, amennyire szükség van, egy darabbal, egy gondolattal se több!

LouiSe

Ajánlás

„A nap szilánkját felém ne tükrözze szórja” - csapott az asztalra Lajos egy januári este, majd papírra hajolva kitervelte, „többé nem tanulok, tanítok”... „Talán majd építék csendben valamit”. Pár pipányi délutánt végig ülve türelmesen kivárta, hogy meglátogassa őt a Fogtündér. Az el is jött és elhozta neki mindazt, amiért oly sok időn át nem hagyta el azt a szobát.

Többé már nem mi vagyunk azok, akik tükröt tartunk neki.

Megszületett. Most már ő is fénycsináló.

Tariska Szabolcs